

Piotr Grzegorzcyk, *Zdzisław Hierowski (1911–1967)*, w: *Twórcy i badacze kultury zmarli w latach 1956–1967*, Warszawa 1986, cz. 2, s. 388-389

Zdzisław Hierowski

Urodził się 7 lipca 1911 we wsi Stubienko, pow. przemyski, w rodzinie nauczycielskiej; syn Tadeusza i Marii z Dobiaszów. W 1922 przeniósł się wraz z rodzicami na Śląsk. Po zdaniu matury w Chyrowie studiował polonistykę na UJ (1929–1934). Pracował w śląskim czasopiśmie „Kuznica” (1936/37), w katowickim radiu (1938/39) i był współredaktorem pisma „Fantana”. Po okupacji, spędzonej w Miechowie, został dyrektorem programowym katowickiej rozgłośni (do 1946), współredagował tyg. „Odra”, redagował serię Arkusz Śląski, kwartalnik „Śląsk Literacki” (1952–1956), pracował w „Trybunie Robotniczej” i „Panoramie”, był kierownikiem literackim teatrów śląskich i Opery w Bytomiu. Po uzyskaniu stopnia doktorskiego objął redakcję kwartalnika „Zaranie Śląskie”. Był doskonałym znawcą literatury regionu śląskiego; bardzo pożyteczną i owocną swą pracę skoncentrował wokół tych zagadnień. Ogłosił oprócz licznych szkiców i artykułów w prasie, m.in. „25 lat literatury na Śląsku 1920–1945” (1947), „Zarys dziejów polskiego piśmiennictwa na Śląsku” (1948), Cztery szkice: „Jan Wiktor”, „Jan Brzoza”, „Gustaw Morcinek”, „Pola Gojawiczyńska” (1957), „Józef Lompa, jego działalność i zasługi dla Śląska” (1957), „Nauczyciel z Lubszy i inne szkice” (1961), „Pisarze śląscy XIX i XX wieku” (red. 1963), „Literatura czeska i słowacka w Polsce Ludowej” (1966). Był też dobrym tłumaczem literatury czeskiej i słowackiej, przełożył

trzydzieści cztery utwory, głównie powieści, zbiory nowel i komedie grane na scenach polskich. Jako znakomity znawca tych literatur był wielokrotnie sprawozdawcą oraz krytykiem polskich ich tłumaczeń we wznowionym w r. 1955 „Roczniku Literackim”. Dokonał szeregu nowych transpozycji librett operowych dla Opery z Bydgoszczy. Jako krytyk współczesnej twórczości regionalnej, surowy i niepobłażliwy, dbał o jej poziom i rolę w ogólnym życiu kulturalnym. Zasługi jego uczczono Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1956) oraz literacką nagrodą „Odry”, otrzymaną na krótko przed niespodziewaną i przedwczesną śmiercią, która nastąpiła 14 grudnia 1967 r. w Katowicach.